

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

16. ČERVENCE 2006

Z obsahu:

Jakub Mladší

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. června 2006
- strana 2 -

Jděte a dělejte lidem radost

Portrét Marie
Jendruchové, lékařky,
manažerky orchestru
a matky devíti dětí
- strana 4 -

Kardinál z dalekého Východu

- strana 7 -

Gangster našel Boha

- strana 8 -

Dramatická situace křesťanů ve Svaté zemi

- strana 9 -

Misie - ještě dnes?

Rozhovor s P. Františkem
Kubénou SJ
- strana 10 -

Pouť Rodiny Neposkrv- něné - Velehrad

27. 5. 2006

Homilie Mons. Josefa Kaj-
něka, světicího biskupa
královéhradeckého
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (64)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Panna Maria Karmelská (farnost Santo Stefano del Ponte - Sestri Levante, Itálie)

Vedle postavy Jakuba „Staršího“, syna Zebedeova, o kterém jsme hovořili minulou středu, objevuje se v evangeliích jiný Jakub, kterému se říká „Mladší“. I on patří do seznamu dvanácti apoštolů, které si Ježíš osobně vybral, a je vždy označován jako „syn Alfeův“ (srov. Mt 10,33; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13). Je často ztotožňován s jiným Jakubem, „Malým“ (srov. Mk 15,40), synem oné Marie (srov. tamt.), která by mohla být Marie Kleofášova a která byla podle čtvrtého evangelia přítomna u paty kříže spolu s Matkou Ježíšovou (srov. Jan 19,25). I on pocházel z Nazareta a pravděpodobně byl Ježíšovým příbuzným (srov. Mt 13,55; Mk 6,3), kterému se podle semitského způsobu říká „bratr“ (srov. Mk 6,3; Gal 1,19).

Jakubovo postavení v jeruzalémské církvi

O tomto posledním Jakubovi zdůrazňují Skutky apoštolů, že měl významnou roli v jeruzalémské církvi. Při apoštolském koncilu, který se tam slavil po smrti Jakuba Staršího, potvrdil spolu s ostatními, že pohané mohou být přijati do církve, aniž by se nejdříve museli podrobit obřízce (srov. Sk 15,13). Svatý Pavel, který mu přisuzuje zvláštní zjevení Zmrtvýchvstalého (srov. 1 Kor 15,7), při příležitosti své cesty do Jeruzaléma ho jmenuje dokonce jako prvního před Kefasem – Petrem a označuje ho za sloup oné církve stejně jako Petra (srov. Gal 2,9). Dále ho židokřesťané pokládají za svůj hlavní orientační bod. Právě jemu je přisuzován list, který nese jméno Jakubovo a je zahrnut do novozákonního kánonu. Nepředstavuje se v něm jako „Pánův bratr“, nýbrž jako „služebník Boha a Pána Ježíše Krista“ (Jak 1,1).

Mezi odborníky se debatuje o otázce totožnosti těchto dvou osob stejného jména, Jakuba, syna Alfeova, a Jakuba, „bratra Páně“. Evangelia nám ve svém podání z doby Ježíšo-

va pozemského života nezanechala žádné vyprávění ani o jednom, ani o druhém. Skutky apoštolů nám naopak ukazují, že je-

ského původu a těmi, kteří byli z pohanství: v té věci rozhodli spolu s Petrem překonat, nebo lépe – integrovat původní židov-

Jakub Mladší

den „Jakub“, jak jsme již uvedli, zastával po Ježíšově zmrtvýchvstání významnou roli v celé prvotní církvi (srov. Sk 12,17; 15,13–21; 21,18). Nejvýznamnější počín, který vykonal, byl jeho zásah v otázce nesnadného vztahu mezi křesťany židov-

skou dimenzi křesťanství a neukládat obráceným pohanům povinnost podrobit se normám Mojžíšova zákona. Kniha Skutků nám zachovala kompromisní řešení, které navrhl právě Jakub, a to přijali všichni přítomní apoštolové. Podle něho se má

EDITORIAL

Prožíváme dobu prázdnin, dobu dovolených, čas zaslouženého odpočinku. Je to vztoužené období, kdy kalendář každodenních povinností a týdenního rozvrhu je na nějakou dobu **prázdný** a můžeme ho tedy vyplnit, čím chceme, je nám **dovoleno** podniknout a dopřát si něco z toho, co jsme si celý rok dopřát nemohli. Takové dny volna jsou velký dar, něco jako ony hřivny, které hospodář světil svým služebníkům. Jak s nimi naložit? Potřebujeme změnu vzduchu, změnu prostředí, změnu činnosti, změnu způsobu života, více pohybu, více slunce a tepla, ale potřebujeme také více upřímné radosti a zdravého potěšení, potřebujeme zregenerovat všechno to, co se při celoročním vypjatém nasazení opotřebovalo, poku-

sit se o znovupovznesení toho dobrého, krásného a užitečného, co nezaslouženě zůstávalo stranou nebo na co nezbýval čas. Členové rodiny, kteří se každý den ráno museli rozejít a měli pro sebe tak málo času, mohou trávit spolu nerušeně celou řadu dní. Může to být příležitost promluvit si v pohodě o něčem, co viselo ve vzduchu, ale každodenní situace k tomu jaksi nedávaly možnost. Někdo se spokojí s možností k dočasnému úniku ze zatížení, nároků a nepřijemností, které na něho celý rok doléhají. Ale zůstane-li jen u úniku a jinak se nic nezmění, může být návrat do nevyhnutelného ještě tíživější, protože k dalšímu „úniku“ bude dlouhá, předlouhá pouť. Zpravidla nám málo pomůže

Pokračování na str. 13

od pohanů, kteří uvěřili v Ježíše Krista, požadovat pouze to, aby se zdrželi pohanského zvyku jíst maso zvířat obětovaných modlám a „smilstva“, což je termín, který zřejmě narážel na nedovolený manželský svazek. Prakticky se jednalo pouze o malý počet zákazů, které byly v mojžíšském zákoníku pokládány za nejdůležitější.

Nárok na vlastní identitu

Tím způsobem bylo dosaženo dvou významných a komplementárních výsledků, které jsou stále platné: na jedné straně byl uznán nezrušitelný vztah, který váže křesťanství k židovskému náboženství jako k trvale živé a platné rodné půdě; na druhé straně se dovoluje křesťanům pohanského původu zachovat svou vlastní sociologickou identitu, kterou by pozbyli, kdyby byli přinuceni, aby zachovávali tzv. mojžíšské „obřadní předpisy“; ty už nemají být pokládány za povinné pro obrácené pohané. V podstatě byl dán počátek praxi vzájemného respektu, což i přes růst pozdějších nedorozumění směřovalo svou povahou k tomu, aby bylo zachováno to, co je charakteristické pro každou z obou částí.

Zpráva o Jakobově smrti

Nejstarší informací o smrti tohoto Jakuba nám nabízí židovský historik Josef Flavius. V Židovských starožitnostech (20,201n), které jsou datovány v Římě koncem prvního století, nám vyprávuje, že o Jakobově smrti rozhodla nezákonná iniciativa velekněze Anáše, syna Anáše, o kterém se zmiňují evangelia. Ten využil období mezi sesazením jednoho římského prokurátora (Festa) a příchodem nástupce (Albina) a nařídil, aby byl Jakub roce 62 ukamenován.

Jakubův list

Se jménem tohoto Jakuba je kromě apokryfního Jakubova evangelia, které vyzvedává

Pokračování na str. 6

Boží spolupracovníci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vyšli a volali k pokání.

Pro skupinu Ježíšových vyvolených učedníků dnes nadchází významný den. Nesmíš si nechat ujít příležitost být svědkem, jak je poprvé rozesílá, aby hlásali jako on jeho poselství. Není jich mnoho, jen šest dvojic. Jestliže pocítíš touhu rozšířit jejich počet, můžeš se nyní poučit, jaká je cena takové pocty.

Ježíšův božský pohled vidí jasně celou hloubku lidské nouze, kterou jeho národu způsobuje nečistý duch, proniká až k samé podstatě všeho lidského utrpení, vnímá zřetelně bolest strádajících duší. Proto potřebuje pomocníky. Srdce božského Spasitele, plné soucitu a lásky, chce co nejvíce urychlit tu toužebnou chvíli, kdy se jeho spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost a spravedlnost s pokojem si dají políbení.⁽¹⁾ Zvolil k tomu cestu své velkodušnosti. Když našel mezi lidmi první nadšence, kteří všechno opustili a šli za ním, učinil z nich své posly a rozešle je na všechny strany, aby jeho jménem hlásali radostnou novinu.

Prohlédni si tuto skupinu a připomeň si, kdo jsou tito muži. Byli to docela prostí rybáři. Všimni si, s jakou přesvědčující ochotou a prostotou se ujímají svého zcela nečekaného a nového poslání. Neslyšíš nikoho z nich, že by namítal: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem.* Nevymlouvají se, že to ještě nikdy nedělali, že nejsou žádní řečníci, že nikdy neuzdravovali ani nevyháněli zlého ducha. Jsou připraveni s důvěrou vykročit a dělat to, čeho zatím byli svědky, tak jak to viděli u svého Mistra. Půjdu štědře rozdávat z jeho dobrodiní. Ta krátká doba, kterou zatím prožili s Ježíšem, jim stačila k tomu, aby sami prožili a pocítili, jak velice je takové služby lidem zapotřebí. Nejdou opakovat nějaké naučené fráze, budou hlásat jen to, co přinášejí z Boží štědrosti všem lidem: radostnou novinu, že se přiblížilo vytoužené Boží království, ve kterém se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat odpuštění a právo svobody.

Že by Pánu už nestačila jeho všemohoucnost, když potřebuje někoho, kdo by mu byl nápomocen? Ve skutečnosti právě tím osvědčuje velikost své moci, když může na ní dát podíl obětavým dobrovolníkům, kteří přijí-

li jeho pozvání a jsou připraveni dát se mu zcela k dispozici tím, že mu bezmezně důvěřují. Je však na svou všemohoucnost zárlivý a nedá z ní nikomu, kdo by chtěl sám sobě připisovat její plody. Kdyby se měla stát pokrmem pro lidskou pýchu a domýšlivost, nesloužila by jeho království, ale říši Protivníka.

Do boje proti moci a vládě nečistého ducha není možno vytáhnout jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestoupit na tuto zem. Rozhodné křížové tažení proti Zlému je možné jen s ním a v jeho jménu, ve kterém je všechna síla a moc. Proto také ty, které posílá, vybavuje nejdříve svou mocí, aby podobně jako on dělali divy a znamení, které mají jen jediný smysl: přemáhat zlo a sloužit dobru. Nejsou tedy poslání, aby vyvolávali senzace, ohromovali kouzly a čáry, nýbrž mají obnovovat porušený řád a znovu dělat místo utiskovanému dobru.

Povolání, které na sebe přijali, když před časem uposlechli Pánovo pozvání, dostává nyní naplnění, které tehdy nemohli tušit. Vidí nyní ve zcela novém světle, jak to bylo dobré, že opustili všechno a šli za Místrem, který jim slíbil, že z nich učiní rybáře lidí.⁽²⁾ Jeho překvapující pozvání je tehdy tak nadchlo, že se vůbec nestarali a neptali, co s nimi bude, kde budou bydlet, co budou jíst. Nyní jim Ježíš znovu zdůrazňuje, aby tak, jako tehdy mysleli jen na svého Pána a Mistra, i nyní měli na zřeteli jen poslání, které jim svěčuje. Jestliže jim dosud nikdy nic potřebného nechybělo, nezůstanou nezaopatření ani při svém apoštolském putování. Kdo vstoupí bezvýhradně do Božích služeb, toho Bůh již v zájmu této služby nikdy nenechá na holičkách. To, co si odřekne na osobním pohodlí a dobrém bydlení, to mu plně vynahradí potěšení ze služby lásky, která má tu moc přemáhat u strádajících jejich bolest, smutek, strach a hřích a vracet do jejich srdce radost, která tam od počátku patří.

Právě díky tomu, že opustili všechno, mohou tito první Ježíšovi vyslanci kdykoliv bez velkých příprav a bez starostí a problémů odejít na misie. Prokazují tak pohotovou službu nejen těm, které jdou zachraňovat z nemoci a otroctví, ale také sami sobě. Vstupují tak do školy, ve které se naučí opustit poslední vážnou a největší zábranu, která jim ještě zbývá: sama sebe. Vyprošuj odcházejícím požehnání a pomoc Ducha Svatého, aby na své cestě nepotkávali ty nešťastníky, kteří je nepřijmou, protože je nechtějí slyšet.

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12–15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: „Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!““

2. čtení – Ef 1,3–14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrovolnosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhu svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného

Pokračování na str. 14

Boží Syn osaměl. Využij té příležitosti a děkuj mu z celého srdce za jeho dar, že umožnil nám hříšným lidem, které si *vyvolil už před stvořením světa, aby nám dal poznat tajemství svého záměru a svého milostivého rozhodnutí*, nabízí nám možnost aktivního podílu na jeho božském díle, aby se *usídlila jeho velebnost v naší zemi*. Když jsi poznal, jakou obět a velkodušnost to vyžaduje, můžeš lépe pochopit, proč je tak málo **pravých** apoštolů a jak je potřebné prosit za nové dělníky. Nyní však také chápeš, čeho je třeba k tvému uzdravení, abys nepřijal nadarmo slovo *pravdy a radostnou zvěst o své spáse*.

Pane, pomoz mi naplnit všechno, *k čemu jsi mě povolal ještě před stvořením světa*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 85; ⁽²⁾ Mt 4,19

Znáte to? Jste tak dojatí, že vám běhá mráz po zádech a do očí se tlačí slzy. Něco takového jsem zažila na večerní mši svaté v sobotu u sv. Blažeje v Salcburku. Těžko vysvětlit, čím to bylo: svatým děním na oltáři? Nebo zpěvem a instrumentální hrou sourozenců Jendruchových, kteří mši doprovázeli? Bylo to obojí, a přece *jedno*. Protože těch devět mladých lidí bohoslužbu nejen doprovázelo, oni ještě více hráli srdcem se zřetelnou touhou udělat Bohu radost a jeho božské konání přiblížit a zprostředkovat všem přítomným.

Po mši svaté byl ještě koncert, směs různých skladeb, dojemných, veselých, svižných i těch, které vedou k zamyšlení. Škoda, že to neslyšelo více lidí, myslím si a otáčím se za matkou těchto svěžích a osvěžujících mladých lidí. Sedí zcela vzadu, což jí velice sluší, protože jako lékařka není zvyklá na světla ramp.

Setkaly jsme se před několika týdny na Slovensku u jednoho přítele – kněze z Mostu u Bratislavy. Již dávno mi P. Červený vyprávěl o Marii a Milanovi Jendruchových, kteří dostávají mezitím pozvání ke koncertům z celého světa. Když jsem Marii Jendruchovou požádala o rozhovor, divila se: „My jsme docela normální rodina,“ odpověděla, „akorát s trochu větším počtem dětí.“

O této pohledné sympatické ženě by nikdo neřekl, že je matkou devíti dětí. Narodila se v Bratislavě v roce 1948 a sama pochází z velké rodiny. Bylo jich doma třináct dětí. Dědeček z otcovy strany byl z Bavorska a oženil se s německy mluvící ženou z Bratislavy. Syn z tohoto manželství si vzal zase Němko-Italku. Oba jsou hluboce věřící a ne-

mají strach žít z víry a víru dále předávat svým dětem, i když za komunismu to nebylo tak zcela bezpečné.

„Můj otec vždycky říkal: – Nemůžeš být rozdělený člověk, na jednu stranu komunistický a na druhou katolický. To bylo

Jděte a dělejte lidem radost

Portrét Marie Jendruchové, lékařky, manažerky orchestru a matky devíti dětí

pro nás děti jako Písmo svaté,“ vypráví Marie se zjevnou hrdostí na svého otce.

Tento postoj, se kterým se otec neskrýval, ho stál po válce ztrátu praxe zubního lékaře. V padesátých letech mu byla odepřena občanská práva. Musel přeseďlat na stolařinu. Jeho přesvědčení a hrdost zůstaly ne-

si našel mne,“ tak prý to bylo jednoduché, vysvětluje Marie s úsměvem a vypráví mi klíčovou epizodu ze svého života. Jednoho dne předložila řediteli žádost, že chce navštěvovat výuku náboženství. To byla v tu dobu neslychaná žádost. „Žádné

náboženství. Musíš být pionýrkou!“ zní jeho podrážděná odpověď. „To není možné,“ odpovědělo statečné děvče, „nemohu se na tom podílet. Jsem katolička.“ Ředitel ji na dvoře před celou školou – bylo to 450 žáků – prohlásil za zrádkyni socialismu: „Jen přes moji mrtvolu se může dostat na další školu.“

Případ její víru ještě více posílil. A přece aby mohla školu dokončit, opustí tuto školu a navštěvuje gymnázium vzdálené dvacet kilometrů.

Sourozenci jsou v otázkách víry rovněž jednotní a rozhodnou se, že budou pro náboženství pracovat v ilegality. Tisknou na zahradě náboženské knihy napsané na psacím stroji. Marie a její sestra se připojí k náboženské skupině mladých, kterou vede v ilegality Silvo Kréméry. Její bratr, budoucí kněz, se dostal pro své náboženské přesvědčení do komunistického vězení. Další uteče do Německa a tam se rovněž stane knězem. V r. 1968 se Marie přihlásí na studium medicíny. Ten den potká jednu bývalou učitelku, černě oděnou. Zeptá se jí, co se stalo. „Ty to nevíš? Jdu právě z pohřbu ředitele.“ A tak se vyplnila jeho výpověď – „Jen přes mou mrtvolu.“ On to ovšem myslel jinak.

Ale s umístěním po absolvování je to těžké. Její postoj ke komunismu je obecně znám. Dve-

ře bratislavských nemocnic zůstávají zavřené. Jeden politik z Prahy ji vezme s sebou a dá jí dobrý tip: ať to zkusí u jednoho význačného chirurga. Patří sice ke kritikům režimu, ale může si to dovolit, protože se u něho léčí političti prominenti.

A tak Marie zakotví v Gelnici u dotyčného profesora a začne studovat chirurgii. Ve stejném místě pozná svého muže Milana. Je učitelem na tamní hudební škole. V r. 1975 slaví svatbu. Ale již za dva měsíce Marie těžce onemocní.

Příčinou je obyčejná operace mandlí. Nastoupí krvácení, bere antibiotika, ale ta vyvolají těžké záněty všeho druhu. Těžce postižen je především srdeční sval. I když je ošetřována v různých nemocnicích, její stav se nelepší. Nakonec se dostaví těžká sepsis s vysokou horečkou. Dvakrát upadne do komatu, jednou dokonce na 7 dnů. Když lékaři nevidí žádnou vyhlídku na vyléčení, propustí Marii domů, aby mohla zemřít u svého manžela. Vážila tehdy 33 kg.

Jak Marie prožívala tuto dobu? „Stále jsem doufala a věřila, že moje nemoc představuje jen zkoušku, nikoliv konec. Subjektivně jsem nikdy neměla dojem, že mám zemřít,“ vzpomíná si.

Obrat přinesla jedna kniha od Gándího. Velký Ind v ní vypráví, jak vyléčil svou smrtelně nemocnou ženu. To se pro ni stane směrnicí, podle které přistupuje ke zdánlivě bezvýhodné situaci. Vysadí všechny léky a živí se jen bylinami, minerální vodou a různými šťávami, až může začít s dětskou výživou. A je jí stále lépe. Dokonce i srdce, které se enormně zvětšilo, se vrátí ke svým normálním rozměrům. Po letech se dověděla, že se za ni modlilo mnoho lidí, konali dokonce 24 hodinové adorace.

Těch 13 měsíců dlouhého utrpení je pro mladý manželský pár velkou zkouškou lásky, ale vyšli

Marie Jendruchová

dotčeny. Jeho dětem to imponovalo a rozptýlilo všechny možné budoucí pochybnosti. I pro Marii byla proto víra od malička důležitá, pro její rodiče je přece samozřejmé, že přinášeli kvůli ní velké oběti.

V 15 letech, kdy se člověk rozhoduje pro svou vlastní cestu, rozhodla se Marie jasně pro Krista. Jediná ze třídy není v pionýru. „Hledala jsem Boha a on

z toho posílnění, jak Marie ujišťuje. A ještě něco: Je od té doby přesvědčena, že Bůh má s ní nějaký zvláštní záměr. Nejdříve jí ale lékaři sdělili, že v důsledku zánětů zůstane neplodná... Jenže Bůh to všechno viděl zcela jinak, protože již za půl roku čekala Marie své první dítě a po skončení těhotenství je zcela zdravá.

Ptám se jí, zda už tehdy myslela na velký počet dětí. Marie se směje: „Nikoliv. To jsme nikdy neplánovali. Pro nás bylo jasné jen to, že přijmeme všechny děti, které nám Bůh daruje. Vždy jsme říkali: Žít a nechat žít. Mnoho dětí, to pro nás nebyl vůbec problém. Mysleli jsme si: Když ptáčky v přírodě vždy najdou něco k snědku, nemusíme dělat velké spekulace, jak to bude fungovat u nás.“

Jedenáct měsíců po prvním přišlo druhé dítě. A tak to šlo dále. Dohromady mají dnes Jendruchovi devět dětí. Mezitím byly i těžké doby. Také mnoho dětí ztratili: třikrát dvojčata, všechno chlapce, a tři děvčátka. „To jsou teď naši andělé strážci.“ Devět dětí pochovat. Absolutně nepředstavitelné. Strašné. Měním téma a zjišťuji, zda měli vždy dost místa pro tolik dětí. Odpovídá klidně: „Místa bylo vždy dost, i když jsme bydleli v těsném bytě.“ Možu jen žasnout, ale ona se směje: „To pro nás nebyl žádný problém. Byt byl malý, ale děti byly také malé. Moji rodiče mě vchovali v odříkání. Můj otec mi vždy říkal: nesmíš vydat nikdy víc, než máš. A z toho, co máš, odlož vždy nějakou korunu na horší časy.“ Zajistila jste si nějakou pomoc? Na mou znepokojující otázku odpoví: „Děti nepřišly najednou. Dobře jsme si všechno zorganizovali. Zcela jednoduše. Když jsem byla v nemocnici s porodem, nahradila mě doma tchyně. Když jsem pak byla zase doma, byly první týdny obtížné, ale bylo tu tolik radosti a lásky k nově narozenému životu. Větší děti vždy ochotně pomáhaly. A byla zde i pomoc zvenčí. Mo-

Manželé Jendruchovi

je hluchoněmá sestra přicházela a chodila s dětmi na procházku. Tak jsem měla i čas na svou práci.“

Pak dodává: „To nejobtížnější bylo, že jsem málo spala.“ A finančně? „Pro mě bylo jasné, že musím zůstat s dětmi doma. Moje maminka byla také vždy doma. Přijít do prázdného, studeného bytu není pro děti nic krásného. A ti nejmladší přijdou vždy první. Věděla jsem, že můj manžel Milan dělá všechno, co je v jeho silách, a ostatní jsme přenechali Bohu, aniž bychom čekali něco zvláštního. To nejdůležitější pro nás vždy byla rodina. Ta má ve všem přednost.“

K velkému překvapení brzy zjistili, že jejich děti mají všechny po otci hudební nadání. Od malička navštěvovaly hudební školu, ve které otec Milan vyučuje. Každé dítě hraje alespoň na jeden nástroj. Čtrnáctiletá Debora jich ovládá nejvíce: šest. V r. 1992 zpívaly Jendruchovy děti poprvé ve škole přede všemi rodiči.

Pro Marii a Milana nejsou talenty jejich dětí samozřejmostí a přemýšlejí, proč jejich ratolesti dostaly od Boha takové zvláštní nadání. To musí mít přece nějaký smysl. „Odpověď, kterou jsme dostali, byla: Jděte a dělejte radost lidem a nenechte si talenty pro vlastní rodinu a potěše-

ni!“ Pro Marii je nyní její povolání jasné: připravovat se svou rodinou jiným lidem radost a vést je k Bohu. Myslím, že všechno, co ve svém životě zažila, vytrpěla a přestála, proměnilo se v lásku, radost, vděčnost a v hlubokou víru. Jak jsem poznala její děti, všechno to od ní od mala přijímaly.

Vraťme se zpět do devadesátých let. Modlitba a rozhovor s dětmi vedly v roce 1994 k založení vlastní hudební skupiny Jendruchovců se šesti dívkami a třemi hochy, narozenými mezi lety 1977 až 1992. Otec funguje jako hudební ředitel. Hudební skladby sám píše a přizpůsobuje je rozdílnému nadání sourozenců a nástrojům, které ovládají. Bývalá operní pěvkyně, profesorka na hudební škole, pečuje o výuku zpěvu a hlasovou výchovu. Všechno ostatní dělají mladí sami.

Když se rozneslo, jak dobře si tato rodinná hudební skupina vede, začala se hrnout pozvání na koncerty a doprovod bohoslužeb. První zahraniční vystoupení uskutečnila skupina u Marii na bratra, který je knězem v Německu. Mezitím procestovali Evropu od Finska a Norska přes Polsko až k Itálii. Ale i Severní Amerika a Austrálie již byly na programu. Uskutečnili více než 1000 koncertů. Vystupují také v rádiu a v televizi. Medaile guvernéra Pensylvánie je jedním z mnoha vyznamenání.

Neuvěřitelná je šíře jejich repertoáru: od starých skladeb přes muzikály, církevní hudbu, árie, lidovou hudbu až po současnou a taneční hudbu, a to všechno v různých řečech, informuje matka.

Abyste školní vzdělávání při cestování nepřišlo zkrátka, vyučují starší děti ty mladší a vyučují samozřejmě i rodiče. Marie si rychle osvojila všechno, čeho je zapotřebí, aby dětem lépe rozuměla a mohla je dobře doprovázet, ať už jde o výuku nebo o hudbu. Úkoly se během cest nerozdělují nějak přísně, ale o pobyt,

Děti manželů Jendruchovců

kontakt s tiskem atd. se stará jako manažerka Marie. Když jsem srovnávala jejich rodinu s rodinou Trappových, řekla mi Marie, že předposlední dítě Trapů, sestra františkánka, navštívila jeden z jejich koncertů v Pittsburghu.

Ptám se se zájmem, jak se u dětí rozvíjela víra. Marie vysvětluje zcela stručně: „Jsem si jista, že všechny naše děti jsou věřící. Ale každé hledá svou vlastní cestu. Bůh si tě najde, říká jim. Ale musíš ho hledat. Že děti chtějí svou víru a svou radost předávat dále, to jsem již sama zažila. Je to cítit při jejich vystoupeních. Oni nehrají, oni se dávají, rozdávají.“

Marie dále vysvětluje: „Hudba může oslovit všechny lidi, na celém světě, lidi s rozličnými pocity: takové, kteří mají veselé, otevřené srdce, i ty, kteří mají obavy a starosti.“ Domnívám se, že jsem pochopila dobře: nejde jen o duchovní koncerty. „To souhlasí. My přímo o Bohu mluvíme málo. Mluvíme o lásce, radosti, o výzvách života a mnohém dalším. Není třeba vždy mluvit přímo o Bohu. Ale náš křesťanský život musí být zřetelný a musí ho posluchači cítit. To, co chceme vyjádřit svým životem a svou hudbou, je, že bez Boha lásky není budoucnost. Že víru není možno oddělit od života. Důležitější je žít 10 přikázání v radosti než o nich mluvit. Pak život potvrzuje víru.“

Mnoho reakcí posluchačů a dojemná setkání potvrzují tuto Mariinu výpověď. Lidé po koncertech přicházejí za nimi, vyprávějí jim o svém životě a říkají např.: „Dnes jsme se cítili jako v nebi.“ Jeden starý muž, který během vystoupení mnoho plakal, řekl toto: „Bylo to poprvé od smrti mé ženy před 5 lety, kdy jsem vyšel ven. Nyní vím, jak v nebi zpívají andělé, a jsem šťasten, protože jsem si jist, že moje žena v nebi dobře poslouchala.“ Jako andělé v nebi? Je to skutečně tak. Při vstoupení mladých, především při mši svaté, se ve vzdu-

chu chvěje něco nebeského, co se ani nedá nějakými superlativy vyjádřit. Jak říká Marie v letáku Jendruhovců: „Lidé mluví mnoha různými jazyky a tato různost způsobuje rozdílnost názorů a obavy. Andělé mají jednu univerzální řeč. Je to řeč hudby, které všichni rozumí. Bůh uděluje schopnost mluvit s lidmi touto řečí, aby udělal svět lepší, více andělský.“ Jendruhovci mluví touto řečí a jejich povoláním je dát se Bohu k dispozici, aby hudbou přinášeli lidem jeho poselství. Tak může zasáhnout srdce mnoha lidí, aby jim dal radost a naději, jako to vyjádřila jedna polská žena, která přijela na několik jejich koncertů zvláště až z Polska. Při posledním jim dala lístek: „Děkuji za svůj život,“ stojí v něm. Později jim vyprávěla, že díky jejich hudbě překonala obtížné období svých depresí. Jeden mladý muž z Thajska vyjadřuje svou vděčnost a učí se slovensky, aby se s nimi na jejich vystoupení v Austrálii mohl modlit Otče náš v jejich rodné řeči.

Zvláště vděční jsou Jendruhovci za setkání s Janem Pavlem II. v Římě. Jsou velice rádi, že mu v srpnu před jeho smrtí mohli něco zazpívat. Papež jim pak požehnal a řekl: „To je velice krásná rodina. Jděte svou cestou. Dělejte to dále!“ Byla to jen náhoda, že v den jeho smrti byli ve svatyni ve Wadovicích, kde další den zpívali při třech mších? S velkým dojetím vypráví Marie o tomto dni: „Byli jsme celí otřesení. Při mši jsme zpívali všechny jeho oblíbené písně polsky. Bylo mnoho pláče. Pro naše děti to bylo velice těžké, aby ve smutku našly samy sebe a zpívaly ještě většímu smutku přítomné farnosti.“

Marie pokládá setkání s papežem za zvláštní požehnání a potvrzení svého poslání. Má teď opravdu jen „docela normální rodinu – s větším počtem dětí“?

*Z Vision 2000 – 3/2006
přeložil -lš
(Více na www.jendruhovci.org)*

JAKUB MLADŠÍ – pokračování ze str. 2

svatost a panenství Marie, Matky Ježíšovy, spojen list, který nese jeho jméno. V novozákonním kánonu zaujímá první místo mezi tzv. „katolickými listy“, tedy listy určenými nikoliv jedné zvláštní církvi – jako Římu, Efezu atd. – nýbrž mnoha církvím. Jedná se o list značně důležitý, který klade velký důraz na nutnost neomezovat vlastní víru na pouhé slovní nebo abstraktní deklarace, nýbrž vyjadřovat ji konkrétně dobrými skutky. Mezi jiným nás vyzývá k vytrvalosti ve zkouškách, které máme přijímat s radostí, a k důvěryplné modlitbě, abychom obdrželi od Boha dar moudrosti, milost, skrze kterou dospějeme k pochopení, že právě životní hodnoty nespočívají v pomíjejícím bohatství, nýbrž spíše v tom, že se umíme rozdělit o vlastní majetek s chudými a potřebnými (srov. Jak 1,27).

Víra projevovaná skutky

List nám tak ukazuje velmi konkrétní a praktické křesťanství. Víra se musí uskutečňovat v životě, především v lásce k bližním a zvláště v péči o chudé. V tomto smyslu je třeba číst také slavnou větu: *Neboť jak tělo bez duše je mrtvé, tak i víra beze skutků je mrtvá* (Jak 2,26). Někdy se sta-

ví toto Jakubovo prohlášení proti tvrzení Pavla, podle kterého jsme od Boha ospravedlněni nikoliv silou našich skutků, nýbrž milostí podle naší víry (srov. Gal 2,16; Řím 3,28). Nicméně obě věty, zdánlivě protikladné svými rozdílnými perspektivami, se ve skutečnosti při správném výkladu doplňují. Svátý Pavel se staví proti pýše člověka, který si myslí, že nepotřebuje Boží lásku, která nás předchází, staví se proti pýše sebeospravedlnění bez milosti prostě darované a nezasloužené. Jakub mluví naopak o skutcích jakožto o normálním plodu víry: *Dobry strom nese dobré ovoce, praví Pán* (Mt 7,17). A svátý Jakub nám opakuje a říká totéž.

Jakubův list nás nakonec povzbuzuje, abychom se odevzdali do Božích rukou ve všem, co děláme, a vždy říkali slova: *Dáli Pán Bůh* (Jak 4,15). Tak nás učí, abychom svůj život nepojímali a neplánovali autonomním a sebestředným způsobem, nýbrž abychom dali prostor nevyzpytatelné Boží vůli, která ví, co je pro nás dobré. Tím způsobem zůstává Jakub stále aktuálním učitelem života pro každého z nás.

Bollettino Vaticano 28. 6. 2006
Mezitaluky redakce Světla

ZASVĚCENÍ MEXIKA BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ

Mexičtí biskupové obnovili o slavnosti Božského Srdce Páně zasvěcení své země Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Toto zasvěcení se poprvé uskutečnilo v roce 1924 v rámci eucharistického kongresu. Tehdy se zasvěcení konalo v katedrále v Mexico-City. Nyní se uskutečnilo u sochy Krista Krále na hoře „El Cubilete“ ve státě Guanajuato. Bylo spojeno s putováním ostatků sv. Markéty Marie Alacoque, které se nacházejí v Mexiku od 24. dubna. Obnova zasvěcení má přispět k oživení úcty k Božskému Srdci a lidové zbožnosti, aby milosrdná láska byla všude v zemi přítomná. Při zasvěcení bylo přečteno zvláštní poselství Benedikta XVI.

Kardinál z dalekého Východu

Joseph Zen, salesiánský biskup z Číny, kterého Svätý otec jmenoval kardinálem, vzpomíná na své mládí a první salesiánské zkušenosti pod dohledem výtečného syna Dona Boska, jakým byl Don Braga.

Narodil jsem se v Šanghaji. Když mi bylo 12 let, ukončil jsem základní školu. Bylo to v roce 1944 a my jsme byli pod japonskou okupací. Můj otec byl na půl těla ochrnutý a bylo nás pět bratrů, takže jsme byli ve velmi těžké ekonomické situaci, jak přečkat válku, která začala v roce 1937. Dokud byl otec dostatečně zdravý, vodil mě každé ráno na mši svatou, v neděli na pět mší. Byl to křesťan, který bral svou víru opravdu vážně, ale nebyl úzkoprsý ani bigotní. Na základní škole jsem byl vedoucím ministrantů v naší farnosti. Můj otec se stal katolíkem, když navštěvoval lyceum. Chtěl se stát knězem, ale misionář, který ho pokřtil, mu řekl: „Ty se oženíš a pak pošleš svého syna, aby se stal knězem.“ Můj otec měl extrovertní charakter, velmi sympatický a zdálo se mu, že já bych byl vhodný k tomu, abych se stal knězem. Viděl, že se velmi zajímám o kostelní záležitosti a byl jsem vzorným ministrantem. Ale moje matka tím nebyla nadšena, protože jsem byl prvorozený mužský potomek a v Číně se má za to, že prvorozený se má postarat o potomstvo. V roce 1944 se však věci zásadně změnily. Pro nepřítomnost otce, který byl zcela upoután na svou lenošku, a pod vlivem kamarádů ze střední školy jsem už nebyl ten hodný andílek jako dříve. Můj otec se stále za mě modlil ve své lenošce, protože více udělat nemohl, a matka byla ze mne zoufalá. S ochrnutým manželem v křesle a pěti dětmi v době války, dokonce ještě prvorozený začne dělat nashvály. Ale díky Boží Prozřetelnosti jedna matčina spolužačka z lycea jí otevřela paprsek naděje. Poradila matce, aby udělala to, co ona, a poslala mě do aspirantátu salesiánů. Moje matka

tím sice nebyla nadšena, ale než by mě měla ztratit zcela, raději se smířila s tím, že mě daruje mezi kněze.

Kardinál Joseph Zen

Kdo byli salesiáni? Moje matka je neznala. Ostatně v tak velkém městě jako Šanghaj málokdo znal salesiány. Byli jedni z posledních misionářů, kteří sem přišli, a měli své sídlo na předměstí Nandao. Ale já jsem je znal. Salesiáni si našli velmi sympatický způsob jak dát o sobě vědět. Připravovali divadelní představení a zvali na ně lidi. Vstupné se neplatilo, a tak všichni rádi přicházeli. Ostatně salesiáni

si dělali propagandu i jinak. Jejich velké sídlo, kterému všichni říkali „rudý dům“ kvůli barvě, kterou byl natřen, byla velká stavba, která hostila studenty teologie, filozofie, noviciátu a mnoho aspirantů. Žilo se tu v krajní chudobě. Ale v celém domě panovala velká veselost. Byli zde sympatičtí kněží a ti vytvářeli radostné a veselé prostředí.

Špatně prodávané zboží

Jednoho dne mi matka řekla: „Půjdem se podívat, jestli by tě salesiáni přijali.“ Vzpomínám si, že jsem odpověděl: „Ale jistě, proč ne.“ Přišli jsme právě, když se konala slavná mše svatá s houfem ministrantů a se zpěvy ve velice krásném provedení, které jsme v naší farnosti, i když je ve městě jedna z nejdůležitějších, nikdy neslyšeli. Po mši svaté nás Don Braga přijal ve své pracovně, která byla tak malá a skromná, že připomínala spíše komůrku než

přijímací místnost. Dona Bragu zdržela v Šanghaji válka a všechno leželo na jeho bedrech. Také přijímání aspirantů byla jeho záležitost. My jsme před ním stáli a on seděl. Za ním stál vyzáblý staříčkový rakouský kněz. Moje matka si nakonec sedla a já jsem zůstal stát. Moje matka začala mluvit. Místo, aby co nejlépe prodávala své zboží, začala kritizovat svého klienta: „Podívejte se, otče, ten chlapec není právě hodný. Snad se ani nehodí, abyste ho přijal. Kdybyste věděl, kolikrát mě letos přivedl k zoufalství. Nevím vlastně, co mám dělat. Kdyby doháněl k zoufalství i vás, řekněte mi to a já ho hned vezmu zpátky.“

Don Braga říkával, že zná tři čínské dialekty, ale mluvil všemi třemi najednou. Šanghajština ale nebyla jeho silnou stránkou. Vysoký hubený kněz mu dělal tlumočnicka. Místo odpovědi se mi Don Braga podíval do očí. I já jsem se na něho podíval, ale se skloněnou hlavou. Cítil jsem se obviněný, dokonce uražený svým advokátem. Ale soudce byl na mé straně. Svým pohledem mě prokoukl lépe než ze všech matčiných vysvětlení. A od toho dne jsem již nikdy neměl pochybnosti o svém povolání. Nejen že mě přijal, ale řekl mé matce, aby mi připravila výbavu a co nejdříve přivedla do aspirantátu.

Strava v aspirantátu nebyla žádná sláva, ale jako kompenzace ještě více stoupal náš hlad. Celý život byl velice ukázněný, a přece – kolik tu bylo veselosti! V čem bylo to tajemství? Myslím, že bylo stejné jako ve Valdoccu v prvních dobách: zbožnost, rodinný duch a laskavá atmosféra.

Byla válka a přirozeně nechyběla bombardování. Neměli jsme kryty. Když se ozval poplach, všichni – aspiranti, klerici i představení se shromáždili v přízemí v divadelním sále. Ne že bychom tu byli lépe chráněni, ale když jsme měli zemřít, tak společně.

Kardinál Joseph Zen s papežem Benediktem XVI.

Don Bosco v Číně

V Číně se oslavuje nový kalendářní lunární rok. Je to největší lidová slavnost v roce. Mnoho lidí pracovalo celý týden včetně neděle, protože v Číně se slavily jen kalendářní svátky, nikoliv neděle. Ale když přišel Nový rok, byl to všeobecný svátek. V předvečer svátku se rodiny shromažďovaly k večeři. I my aspiranti jsme slavili tuto večeři a trávili jsme první den roku ve veselí. Den nato jsme navštěvovali rodiny, abychom popřáli rodičům, známým a přátelům. To je velice zažitá čínská tradice, na kterou všichni čekají. Poslední rok války mlel Šanghaj z posledního, protože docházely zásoby potravin, a i my v ústavu jsme přežívali, jak se dá. Proto někteří salesiáni navrhli řediteli, aby nás všechny nechal na Nový rok odjet k rodinám, abychom mohli mít na večeři něco v ústech. Ale

ředitel byl energicky proti tomu: „Lidé malé víry, slibují vám, že uděláme největší sváteční večeři ze všech posledních let.“ A tak se skutečně stalo. Jak toho dosáhl, že se tak domluvil s Boží Prozřetelností, to se nikdo nikdy nedověděl.

V roce 1948 jsem vstoupil do noviciátu a duchovní obnovu nám kázal sám Don Braga. Jeho promluvy se nám velice líbily, protože byly bohaté na život a salesiánské zkušenosti a především na příběhy o Donu Boskovi. To, co nejvíce působilo, byl způsob, jakým se díval z jednoho na druhého a jak se usmíval. Když k nám Don Braga promlouval, zaujal nás nejen prostými myšlenkami, které vyjadřoval, ale také faktem, že z něho vyzářoval duch Dona Boska, celé jeho charakteristické nadšení a láska, kterou přinesl i do Číny a každému z nás.

Maria Ausiliatrice 6/2006

Don Joseph Zen (první zprava) s Donem Bragou (uprostřed)

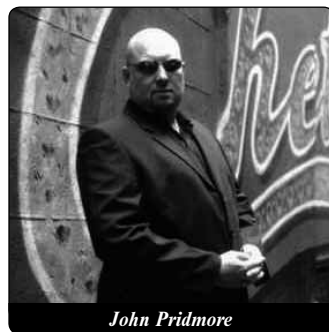

Kardinál Joseph Zen na setkání s mládeží

Gangster našel Boha

Když ve svém vzteku málem zabil člověka, dal mu Bůh poslední příležitost k lítosti. Nyní začala Johnova dlouhá cesta ze zajetí „bahna“ na svobodu.

Kriminální kariéra Johna Pridmore, narozeného 1964 v Londýně, začala, když mu bylo 11 let. Jeho rodiče se tehdy dali rozvést. Nemohl to pocho-

John Pridmore

pit a nechtěl to vzít na vědomí. Pak se začal mstít svému okolí. Dosud dobrý žák se stal drzým rváčem.

Při návštěvách své matky začal okrádat jejího nového životního partnera. Následovaly krádeže v obchodech, a protože našel přátele stejného ražení, i vloupání do obchodních skladů. Nešlo jim o kořist, ale o „kick“. Když byl jako 15letý dopaden a musel nastoupit do nápravného ústavu, přiznal se k 60 podobným deliktům.

I když se už nikdy nechtěl ocitnout ve vězení, pokračoval dále ve své kariéře. Okradl elektroprodejce, u kterého našel zaměstnání, pokusil se o podvod u sociálního úřadu, zneužíval cizí bankovní kartu.

S věkem rostla závažnost jeho deliktů. Uměl využít svého postavení jako pracovník bezpečnostní služby, jako vyhazovač v diskotéce, operoval s falešnými bankovkami a došel až k prodeji drog. Přitom se stával stále více obávaným rváčem. Jednou

srazil jednoho opilce tak nešetřně, že přihlízející mysleli, že ho zabil. To mu zasadilo blahodárný šok. Začal ve svém bytě o sobě hloubat. Jeho dosavadní život mu najednou připadal jako hromada střeptů. Dosud neznámý vnitřní hlas mu vyčítal ty nejhorší věci, kterých se dosud dopustil. Pojala ho hrůza, padl na kolena a prosil: „Bože, dej mi ještě šanci!“

Tu ho zasáhl paprsek milosti. Napsal: „Náhle jsem měl pocit, jako by někdo položil ruce na moje ramena a pozvedl mě. Zalilo mě neobyčejné teplo a moje úzkost najednou zmizela. V tom okamžiku jsem věděl, ne pouze věřil, že Bůh existuje.“

Z neodolatelné touhy podělit se s někým o tento zážitek jel ráno za svou matkou. Po jeho vyprávění měla ona i její muž v očích slzy. „Je to nádherné,“ řekli, „naše modlitby byly vyslyšeny.“ To bylo v roce 1991, když bylo Johnovi 27 let.

Nyní začala jeho kariéra katolického křesťana. Hovořil se svým farářem o Novém zákoně a vykonal pětidenní exercicie. Krok za krokem měnil své životní způsoby. Své peníze, které pocházely z části z kriminální činnosti, rozdal a začal dobrovolně pracovat v sociálních službách. V klubech mládeže a především v hnutí „Mládež 2000“ varuje mladé lidi před bludnými cestami, kterými sám prošel. Jeho poselství, které přednáší při nejrůznějších příležitostech, zní: „Bůh vás miluje!“

*Z Bettendes Gottes Volk 2/2006
přeložil -lš-*

KATEDRÁLA V ČÍNĚ KULTURNÍ PAMÁTKOU

Katedrála Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v čínské arcidiecézi Ji Nan, která je kopií kolínského dómu, byla oficiálně prohlášena za historickou kulturní památku. Katedrálu postavili v roce 1905 františkáni. Během kulturní revoluce nesměla sloužit svému účelu. Teprve v roce 1985 byla znovu posvěcena. Pojme 1000 osob.

Dramatická situace křesťanů ve Svaté zemi

Zanikající populace

Konflikt a vlny násilí ve Svaté zemi již několik let poutají pozornost světového veřejného mínění. Téměř denně slyšíme o násilných činech a obětech. Většinou se tento konflikt na Blízkém východě prezentuje jako konflikt izraelsko-palestinský. Nejčastěji se jako slabší a více pronásledovaný představuje národ Palestinců. Zřídka kdy věnují světové sdělovací prostředky pozornost také křesťanům ve Svaté zemi. Je to část obyvatelstva, která je vystavena útisku ze dvou stran, jak od palestinské samosprávy, tak od státu Izrael a je přitom zbavena možnosti získat část finanční podpory plynoucí zvenčí. Samospráva je podporována miliardami plynoucími ze Saúdské Arábie ze zisků za naftu a ještě využívá dotace EU.

Je to paradoxní, že ve vlasti Ježíše Krista jsou tím nejméně známým úsekem dějin trpící církvě současné osudy křesťanů. A přece nejvýmluvnějším svědkem dramatické situace křesťanů ve Svaté zemi jsou statistiky. Na začátku 20. století tvořili křesťané různých vyznání 10 % palestinského obyvatelstva. Nyní je jich už jen méně než 2 %, 130 tis. v Izraeli a 50 tis. na území palestinské samosprávy (PS). V samotném Jeruzalémě žilo v roce 1948 na 30 tis. křesťanů. Při současných demografických trendech by jich mělo být 120 tisíc, ale skutečnost je pouhých 15 tisíc. Dramatický úbytek začal hlavně v letech 1948–1967, kdy východní část města spravovalo Jordánsko.

V letech 1997–2002 se počet křesťanů na západním břehu Jordánu, který spravuje PS, snížil z 35 tisíc na 25 tisíc. Výrazný je úbytek i v Izraeli. Většina křesťanů v Izraeli jsou Arabové (83 %). Mezi léty 1948 a 1992 se jejich podíl z 21 % snížil na 10 %.

Jaké jsou hlavní příčiny tohoto úbytku? Především je to politická nestabilita a opakující

se války, tzv. intifády. Příkladem je Nazaret. Do roku 1948 zde tvořili většinu křesťané. Příchod muslimských utečenců z Izraele však znamenal velkou změnu. V roce 1995 už představovali křesťané s 18 tisíci obyvatel jen 36 %.

Šířící se oblasti muslimské většiny jdou ruku v ruce s vystěhováním křesťanů. Tento proces se nezastavil ani po vzniku PS v roce 1994. Ze samotného Betléma odešlo v letech 2000–2004 na 2 tisíce křesťanských rodin, tj. 9 % obyvatelstva. Před 50 lety zde křesťané tvořili 25 % obyvatelstva.

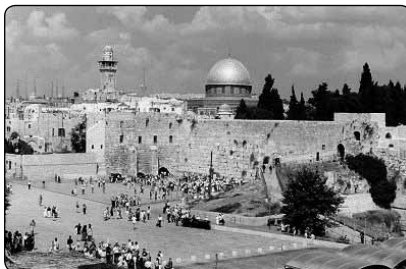
Oběť pronásledovatelem

Emigraci křesťanů vyvolalo několik činitelů. Jednak jsou ozbrojené konflikty a zmaření vyhlídek na možnost normálního způsobu života. Zvláště to pocítili obyvatelé Betléma. Ti žili především z turistického ruchu, který v důsledku intifád silně poklesl a po palestinských teroristických útocích prakticky ustal.

Druhým faktorem je protikřesťanská politika PS, která

se z oběti změnila na pronásledovatele.

Upozornil na to v září 2005 P. Pietrobattista Pizzaballa, který byl donedávna v čele fran-

tiškánské stráže ve Svaté zemi: *Téměř každý den, opakují každý den, útočí islámští extrémisté na křesťanská společenství. Pokud to nejsou členové Hamasu nebo Džihádu, pak jsou to samotní policisté PS, kteří nedělají vůbec nic, aby zabránili těmto útokům. Zjistili jsme dokonce, že v řadách útočnicků byli policejní agenti Mahmuda Abbasa a bojovníci Fatahu, kteří by nás měli chránit* (Corriere della Sera).

V letech 2000–2004 zemřelo při těchto útocích 93 křesťanů. Na zdech palestinských měst se objevují nápisy: *Po lidech soboty (židech) přijdou na řadu lidé neděle (křesťané)*. 13. října 2003 bě-

hem modliteb v mešitě v pásmu Gazy prohlásil místní muslimský duchovní Ahmat Abu Halabyia: *Všemohoucí Alláh nás vyzval, abychom se nesmiřovali ani s židy, ani s křesťany, abychom je nemilovali, abychom nebyli jejich partnery, abychom je nepodporovali, ani s nimi neuzavírali dohody*.

Nezůstává však jen u vyhlášení. V roce 2003 byla 16letá křesťanka znásilněna v Beit Sahur příslušníky Fatahu. Žádný z násilníků nebyl potrestán, ale rodina postižené musela emigrovat. V roce 2002 dva ozbrojenci PS zastřelili dvě křesťanky ve věku 17 a 19 let. Obviňovali je z prostituce. Pitva však prokázala, že byly hrubým způsobem znásilněny a před smrtí mučeny a páleny cigaretami.

Den 14. září 2005 se stal další incident v Taibeh. Muslimové spálili 13 křesťanských domů, prý jako odvetu za smrt muslimské dívky Hyiam Ajai. Tuto dívku však věznila její vlastní rodina a týrala ji, protože si dovolila zamilovat se do křesťana. Po několika dnech domácího věznění byla nalezena mrtvá ve svém pokoji. Rodina tvrdila, že spáchala sebevraždu, aby smazala hanbu z rodiny.

PS vyhlásila v roce 1997, že chrání náboženskou svobodu všech Palestinců, ale současně dodala: *Podle práva šaria, které platí v celém muslimském světě, každý, kdo odpadne od islámu, prohlašuje se za nevěřícího a tento hřích se trestá smrtí. Samospráva nemůže v té věci zaujmout jiné stanovisko*.

Muslimové, kteří přijali křesťanství, byli v mnoha případech uvězněni a vystaveni nátlaku, aby se zřekli křesťanství, jinak jsou vyhlášeni za izraelské špehy, což znamená, že musí počítat s rychlou smrtí z ruky „neznámých“ pachatelů věrných Koránu.

(Dokončení příště)
Z *Mitujcie się* 1/2006
přeložil-lš

VÝZVA KE VZPOUŘE

Biskup Ludwig Schwarz SDB to v diecézi Linec nemá nijak lehké. Bohoslovec Andreas Golatz, který měl přijmout na konci června kněžské svěcení, uveřejnil v tisku výzvu, aby se diecéze postavila otevřeně proti Vatikánu na protest, že nechce dovolit kněžské svěcení žen a zrušit celibát. Když mu biskup sdělil, že tím porušuje slib věrnosti a nemůže za takové situace obdržet kněžské svěcení, osočil ho jeden z děkanů z diktátorských způsobů. Každý rozumný člověk však musí pochopit, že v církvi platí směrnice závazné pro celosvětovou církev a od těch není možné nikoho dispensovat.

MANIFESTAČNÍ PRŮVOD

Průvodu Božího Těla v Augšpurku se zúčastnilo 4 000 věřících. Po pontifikální mši svaté, kterou celebrou biskup Walter Mixa, vydal se na pochod ulicemi města velký eucharistický průvod. Biskup Mixa označil toto procesi za největší mírovou manifestaci. Reálná přítomnost Ježíše Krista v konsekrovaných způsobách je Boží odpověď na touhu lidstva po hlubokém vnitřním spojení v lásce, jaké lidé sami nemohou nikomu darovat. Během průvodu se konaly modlitby za mír ve světě, zvláště na Středním východě a v Kosovu.

Misie – ještě dnes?

Rozhovor s P. Františkem Kuběnou SJ

P. František Kuběna (57 let) se narodil v Hukvaldech. Po absolvování Vysoké školy ekonomické v Praze v roce 1971 pracoval 19 let jako ekonom ve Státní bance. Do Tovaryšstva Ježíšova byl tajně přijat tehdejším provinciálem P. Janem Pavlíkem v září 1980. Kněžské svěcení přijal z rukou otce biskupa, nyní kardinála, Jána Chryzostoma Korce v srpnu r. 1987 v Bratislavě. Svou řeholní formaci zakončil třetí probací ve španělské Salamance a posledními sliby složenými do rukou otce generála 6. července 1995 v kostele sv. Ignáce v Praze. Jako kněz pracoval v Českém Těšíně, Praze a deset let ve valašské farnosti Lidečko.

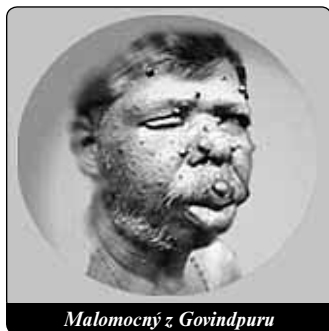
Otče Františku, známe tě z působení v živé farnosti na Valašsku. Proč jsi to všechno najednou opustil a šel do misii?

Téměř 10 let jsem působil v jedinečné farnosti Lidečko, která určitě patří k duchovním pevnostem naší arcidiecéze. Je to nezapomenutelné období mého kněžského života, za které jsem Bohu vděčný. Jako řeholní kněz – jezuita jsem na dotaz otce provinciála, zda-li bych nechtěl spolupracovat s občanským sdružením LL – Likvidace Lepry a jet do Indie, odpověděl ano. Nebylo to však pro mě vůbec jednoduché rozhodnutí. Ve farnosti jsem byl „zabydlený“, měl jsem určité obavy a pochybnosti, zda jsem pro tuto službu vhodný a mám-li potřebné předpoklady. Touha žít a pracovat v misiích ve mně byla od samého počátku při vstupu do Tovaryšstva Ježíšova v roce 1980, a ta zvítězila. Také jsem jsi chtěl potvrdit, že nelpím na samozřejmých vymoženostech západní civilizace, že se jich dokážu vzdát ve prospěch služby nejchudším, přiblížit se jim a částečně sdílet těžké životní podmínky většiny lidí na této planetě. To se mi víceméně podařilo.

Co děláš nyní? Na čem pracuješ a jaké úkoly tě v nejbližší době čekají?

Pro půlročním pobytu v Indii nyní dočasně pracuji jako kaplan na Svatém Hostýně. Především zpovídám a sloužím mše svaté. Mimo to jsem byl pověřen, abych přispěl k obnově misijního díla českých jezuitů. Misijní apo-

štolát je jednou z klíčových činností řádu. Společným dílem České provincie a přátel jezuitského misijního apoštolátu budou „Misie svatého Františka Xavera“. Do budoucna součástí tohoto díla bude „Klub přátel misii svatého Františka Xavera“. Také bych

Malomocný z Govindpuru

chtěl i nadále spolupracovat s LL – Likvidace Lepry, která pod vedením svého předsedy pana Jiřího Holého dělá velice dobrou práci ve prospěch malomocných.

Rád bych se tě také zeptal, a určitě to bude zajímat i čtenáře, na tvou zkušenost s malomocností a na tvá setkání s malomocnými.

Malomocnost u nás známe naštěstí jen z Bible, případně z filmů nebo literatury. Z celkového počtu onemocnění leproou ve světě připadá na indický subkontinent cca 75 % malomocných. Jako reprezentant LL jsem měl jednak za úkol sledovat průběh výstavby lepronemocnice v Bhilai Pahari, jednak se seznámit s provozem leprostanic a s léčbou malomocných, aby naše pomoc mohla být účinnější. Tři týdny jsem prožil ve dvou zařízeních pro malomocné – v Govindpuru u Dhan-

badu na severu a v Hansenoriu Svaté Rodiny ve Fathima Nagar na jihu v Tamil Nadu.

Pravidelně jsem se zúčastňoval vizity, byl jsem při ošetřování ran i při chirurgických zákrocích. Nemocní měli radost i z pouhé mé přítomnosti, z podání ruky, z nejdrobnější pomoci, že jsem s nimi sdílel jejich společenství. Kromě velkých otevřených ran, rozpadávající se a hniající tkáně, je nemoc doprovázena deformací končetin a nesmírným zápachem. Přes velké utrpení, které tato nemoc přináší, jsou malomocní milí a přátelští, spojovalo nás hluboké pouto solidarity a sounáležitosti.

Určitě ses setkal s místní církví. Jaká je současná církev v Indii a v čem by nás zde v Evropě mohla obohatit?

Církev v Indii je maličká, mladá, velmi živá, s množstvím duchovních, vzdělávacích, zdravotnických a charitativních aktivit. Vyznačuje se přemírou kněžských a řeholních povolání, kněžské semináře a noviciáty jsou plné. Žije v hluboké chudobě, která často hraničí s bídou.

Křesťané zde žijí a pracují ve složité vnější situaci pod tlakem majoritní společnosti. Nemají rovné příležitosti, společensky patří k nejnižším vrstvám. Tvoříme méně než 2 % obyvatelstva, většinou náboženstvím je hinduismus a islám.

Zvláště dojemně na mně zapůsobil skromný život bohoslovců na hranici bída v interdiecézním semináři u Kalkaty, výstavba dvou kostelů chudými rybáři na jižním pobřeží poničeném tsunami, velice tvrdý úděl dětí malomocných rodičů u leprostanic, o které s láskou pečují řeholnice.

Spolupráce s církví a křesťany v Indii by byla velmi užitečná a prospěšná pro obě strany. Indiští křesťané by rozhodně byli přínosem nejen pro stagnující evropské diecéze a řeholní instituty, pro naše semináře a noviciáty, ale i pro evropskou ekonomiku s nedostatkem pracovníků. Pro budoucnost Česka by bylo mnohem perspek-

tivnější mít tady imigranty křesťany, kteří nám jsou svými kořeny, kulturou i životním stylem mnohem bližší než jiná etnika.

Jak naši věřící mohou misie podpořit, co lze pro ně udělat? V čem bys viděl jejich přínos pro nás?

Misie, to je hlásání Kristova evangelia, nové životní cesty, jsou pro každého pokřtěného nutností. Není to něco navíc, ale základní povinnost, která utváří duchovní život. Prvořadou misijní oblastí z geografického hlediska je Asie, kde žije 59 % obyvatelstva světa. Pouze 2 až 3 % obyvatel Asie jsou však křesťané.

Zkušenosti z rozvojového světa ukazují, že ke křesťanství neexistuje přijatelná alternativa osvobození člověka od každé formy útlatku. Jen na evangelium lze stavět skutečný lidský pokrok, budoucnost.

Misijní činnost můžeme podporovat především modlitbou, trvalými peněžními dary, dlouhodobou osobní přítomností v zemích třetího světa. Našimi projekty bychom měli přispět k růstu a posílení místních církví a jejich evangelizačního úsilí. Pomoc uskutečňovat skrze domorodé křesťanské instituce, jako jsou biskupství, semináře, farnosti a řeholní instituty. Velice vhodná by také byla vzájemná výměna bohoslovců a mladých řeholníků, dále pak stipendia pro studium na našich univerzitách, hlavně pro studium medicíny pro zasvěcené osoby

Naším věřícím by kontakt s chudým světem pomohl otevřít oči k pravdivému vidění světa i svého života. Křesťané u nás by si pak mohli lépe uvědomit, že zde žijí ve hmotném nadbytku, v pozemském materiálním ráji, ale většinou v hluboké duchovní chudobě, kdy se na svět dívají ne očima víry, ale brýlemi hříchu. Já však doufám, že se v našich farních společenstvích najdou věřící, kteří mají milující srdce a svou solidaritou podpoří naše misijní dílo.

S P. Kuběnou hovořil Mons. Josef Hrdlička

Tsunami – a co dál?

Rok a čtvrt nás dělí od přírodní katastrofy nesmírných rozměrů: zemětřesení s následnými obrovskými mořskými vlnami tsunami, které zpusťily část území na pobřeží Indického oceánu. Jednou z postižených zemí, o které se v Česku víceméně nemluví a neví, je Indie, zvláště její jihovýchodní oblast Tamil Nadu.

Shodou okolností jsem se při návštěvě lepronemocnice a Madurajské provincie Tovaryšstva Ježíšova ocitl až na jižním pobřeží poblíž Kanniyakumari, na rozhraní Arabského moře, Indického oceánu a Bengálského zálivu. Koncem ledna jsem několik dnů žil v chudé rybářské rodině, „bez vymožeností“ západní civilizace, zato však ve velmi přátelské atmosféře a v prostředí opravdové hluboké víry obyčejných rybářů.

Jižní pobřeží Indie lemují chudé rybářské vesničky převážně s křesťanským obyvatelstvem. Křesťanství zde zapustilo hluboké kořeny díky misijnímu působení sv. Františka Xaverského, od jehož narození 7. 4. 1506 v severošpanělské Naváře uplyne letos 500 let.

Rybářské osady mají pěkné kostely, kaple a některé další objekty lidové zbožnosti. Lépe a přesněji řečeno, některé je měly až do osudného rána 26. prosince 2004. Tsunami poničily vesnice, kostely a chudobné domky. O život přišly tisíce lidí, mnozí rybáři – živitelé rodin zahynuli. Zůstali sirotci a rodiny bez jakýchkoliv prostředků a živobyť (rybáři bez člunů, motorů a sítí). Navíc se po pohromě změnilo i moře, značně se ztenčil úlovek, ryby jako by vymizely. S ekonomickými a především pak s psychologickými následky tsunami se budou zdejší lidé vyrovnávat řadu let.

Prvotní nadšená a emotivní pomoc bezprostředně po katastrofě vyprchala, svět zapomněl na těžký a tvrdý úděl vesničanů. My křesťané bychom však v žádném případě zapomenout neměli. Jsou to naši spolubratři ve víře, tvoříme jedno společenství s Pa-

nem Ježíšem. Navíc si velice dobře i z vlastní zkušenosti uvědomujeme, že křesťané nikde ve světě nepatří k privilegovaným skupinám obyvatelstva.

Ve dvou pobřežních farnostech se rybáři s rodinami a svými faráři na mne obrátili s naléhavými a dojemnými prosbami o zprostředkování pomoci při výstavbě kostelů. Sami nejsou schopni v krátké době získat potřebné finanční prostředky, aby mohli rozestavěné kostely dokončit v reálném čase. Snaží se. Každou neděli odevdávají farnosti něco jako desátek z tržeb za prodané ryby. Ale tržby jsou žalostně nízké.

Chtěl bych zdůraznit, že pro zdejší křesťanské společenství

jsou kostel a nedělní účast na mši svaté nesmírně důležité. Nedělní mše svaté se ve farnostech zúčastňuje pravidelně okolo 1000 až 1500 věřících, naprostá většina obyvatel. Kostel je pro rybáře nutností, je nezbytný pro jejich život. Zde čerpají sílu, pomoc, ochranu a požehnání pro své těžké a nebezpečné zaměstnání. Je zde hojnost kněžských a řeholních povolání. Tato jejich opravdová potřeba a naléhavá prosba o pomoc je výzvou pro nás v českých a moravských diecézích a farnostech. Pomůžeme, nebo zůstaneme lhostejnými k jejich volání?

Domů do Česka jsem se vrátil v polovině března se dvěma prosebnými dopisy kněží. A se slibem, že budu naše věřící informovat o naléhavé potřebě finanční

pomoci při výstavbě dvou kostelů, případně se podílet na organizaci této pomoci. Rybáři budou vděční za každou sebemenší pomoc.

Pro lepší orientaci a informovanost čtenářů, případných dárců a sponzorů, moje osobní představa o skutečné účinné pomoci se pohybuje řádově v rozmezí 150 až 200 tisíc amerických dolarů pro každý kostel, což je dohromady 8 až 10 mil. Kč. Není to málo. Pevně doufám a věřím, že naši lidé mají soucitné a milující srdce, že s Boží pomocí dokážeme výstavbu kostelů účinně podpořit. O některých jiných možných projektech pomoci pro děti a malomocné v Tamil Nadu bych chtěl informovat v některých dalších číslech.

P. František Kuběna SJ

Misie svatého Františka Xavera

Misie FX jsou společným misijním dílem České provincie Tovaryšstva Ježíšova a všech přátel jezuitského misijního apoštola. Čeští jezuité tak po dlouhém přerušení obnovují v duchu svého zakladatele sv. Ignáce z Loyoly jednu ze svých klíčových činností svého poslání. Chceme spolupracovat s co nejširším okruhem příznivců a dárců, ať jsou to jednotlivci, podnikatelé, charitativní spolky, firmy či státní instituce.

Spojuje nás úsilí efektivně pomáhat lidem žijícím v hluboké nouzi a bídě, zejména v sociální sféře, ve školství a zdravotnictví, a šířit křesťanskou životní cestu. Bližší informace o projektech a činnosti budou na www.jezuit.cz/aktivity/misie. Za poctivé a účelné využívání svěřených prostředků ručí Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova.

Do budoucna součástí misijního díla FX bude „Klub přátel Misii svatého Františka Xavera“ (KPMFX). Posláním klubu bude modlitba, vytváření společenství, osvětová činnost, propagace díla, sponzorování a napomáhání osobním kontaktům.

Chceme vydávat opravdové svědectví o Kristu a ukazovat na křesťanskou životní cestu. Nejlepší služba lidem třetího světa je hlásání Krista a jeho evangelia, které jim umožňuje žít jako Boží děti. Osвобоjuje je od každé formy útlatku a nespravedlnosti, vytváří předpoklady pro uskutečňování sociálních a kulturních změn. Jen na evangelium lze stavět skutečný lidský pokrok a probouzet svědomí.

Podpoříme zlepšování životních podmínek a úsilí odstraňovat hlubokou bídu, hlad, nevědomost a nemoci. Zvláštní pozornost budeme věnovat potřebám místních církví, ohroženým dětem při stanicích pro malomocné, školám a zdravotnickým zařízením. Nehledáme jen pouhý hmotný pokrok a prospěch lidí, ale také podporujeme jejich důstojnost a bratrskou jednotu, když je budeme učit poznávat Krista a seznamovat je s náboženskými a mravními hodnotami.

Misijní aktivity nasměrujeme do oblastí jižní Asie a v budoucnu podle finančních možností do nejhudších regionů Latinské Ameriky s vysokým podílem původní

ho indiánského obyvatelstva. Naše projekty především podpoří růst a posílení místních církví a jejich evangelizační úsilí. Pomoc se bude uskutečňovat skrze domorodé křesťanské instituce, jako jsou biskupství, semináře, farnosti a řeholní instituty. Přítomnost a spolupráce na vytipovaných akcích a jejich podpora bude dlouhodobá a trvalá.

K nejbližším úkolům Misie svatého Františka Xavera patří:

1. Finančně přispět na výstavbu dvou již rozestavěných kostelů v chudých rybářských farnostech na jižním pobřeží Indie postiženém tsunami. Na jejich dokončení v reálném termínu chybí peníze.

2. Sponzorovat interdiecézní „Morning Star Regional Seminary“ u Kalkaty, který se nachází v hluboké hmotné nouzi. Studuje zde přes 180 bohoslovců Západního Bengálska a sousedních oblastí. Budovy i vnitřní vybavení jsou ve špatném stavu. Rekonstrukce objektů, zejména sociálního zařízení je naprosto nezbytná. Knihovna semináře se potýká se značnými finančními potížemi.

Pokračování na str. 15

Pouť Rodiny Neposkvrněné - Velehrad 27. 5. 2006

**Homilie Mons. Josefa Kajneka,
světícího biskupa královéhradeckého**

Hodnota utrpení

Pán Ježíš často vystupuje v evangeliích jako přítel nemocných. Také tam čteme mnoho zpráv o uzdravení. Toto poslání uzdravovat přešlo na Církev. Uzdravujte nemocné – řekl Ježíš apoštolům a sv. Jakub tento Ježíšův příkaz v době apoštolské zaznamenal. Vyzývá nemocné, ať k sobě zavolají kněze, aby je mazali olejem a modlili se nad nimi. Modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, a jestliže se dopustil hříchu, bude mu odpuštěno. O jakou záchranu zde jde? Především o záchranu duše, ale i těla. Jako Ježíš neprovozoval lékařskou praxi, ale uzdravoval těla, aby dosáhl uzdravení duše vírou, tak také církev, i když zřídila mnohé nemocnice, založila ošetrovatelské řády, provozuje Charitu, chápe svůj úkol uzdravovat především v udílení svátosti pomazání nemocných.

Mnozí z vás navštívili Lurdy, kam přijíždí tisíce nemocných. Za 150 let existence tohoto poutního mariánského místa také došlo k desítkám zázračných uzdravení, ale většina nemocných poutníků vypráví o pokoji v duši pro snášení své nemoci, který získali na tomto místě, kde Panna Maria pomáhá a povzbuzuje k přinášení obětí. A Rodina Neposkvrněné je také takovým společenstvím, kde se lidé vzájemně povzbuzují, pomáhají si, spojení podobným lidským údělem – bolestí – vytvářejí jeden šik pro Boží věc v přesvědčení víry, že jejich utrpení má smysl.

Kdysi jsem četl v nějakém misionářském věstníku tento příběh: Řeholní společnost poslala misionáře k africkému kmeni, aby tam přinesl radostnou zvěst evangelia. Ovšem stalo se, že domorodci misionáře nepřija-

li. Přišli k chatrči, kterou si misionář postavil na pokraji pralesa. Jejich kouzelník oznámil misionáři, že nestojí o jeho náboženství a o jeho Boha. Misionář se nevzdal a prosil, aby mohl v jejich blízkosti aspoň žít, když nemůže o svém Bohu mluvit. Domorodci ho nakonec otrávil. Zdálo by se, že je všemu konec, že jeho misie byla naprosto neúspěšná. Tento misionář si ale psal deník o svém působení. Svěřil se v něm se svým neúspěchem, ale vypovídá, že vše chce obětovat za duše domorodců té vesnice, že chce za ně třeba život položit. Když byl poslán, nechce odejít s prázdnou. Když tento deník našli jeho spolubratři a přečetli v řeholní rodině, přihlásil se další misionář, že půjde na jeho místo. Po několika letech je teď na místě chatrče na pokraji pralesa kaple, ve vesnici není nepokřtěného a v kapli se stále někdo modlí, na tom místě, kde první misionář za ně položil svůj život. Tento příběh vyprávím na důkaz toho, že oběti přinesené z lásky k Bohu mají velkou cenu a právě oběti vás, nemocných a trpících, kteří jste blízko Bohu. Vaše ruce, sepjaté k modlitbě a vztahované k oběti, vracejí svět vychýlený z jeho rovnováhy do Božího řádu.

Vzpomínám si, jak nezapomenutelný pan kardinál Tomášek v době komunistické totality často říkal: „Kdo pro církev pracuje, dělá mnoho, kdo se za ni modlí, dělá víc a ten, kdo trpí, dělá nejvíce, dělá všechno.“

V prvním čtení⁽¹⁾ jsme slyšeli, jak apoštolé s Pannou Marií a několika ženami setrvávají v modlitbě. To je prvotní církev, která se chystá vstoupit do světa. Je to modlitba se společenství očekávající obdarování shůry. Jak jiný je obraz dnešního svě-

PROBLÉM S PRSTÝNKEM

V jedné britské soukromé škole je již dva roky předmětem sporu malý stříbrný prstýnek, který nosí žačka Lydie Playfootová jako tzv. prsten čistoty a znamení, že chce zachovat čistotu až do manželství. Škola prstýnek zakázala s odůvodněním, že odporuje předpisům o jednotném oblečení ve škole. Jediný šperk, který školní uniforma připouští, jsou malé náušnice. Rodiče dívky zastávají názor, že jde o diskriminaci. Muslimské dívky mají povolený šátek, i když není součástí školní uniformy. „Prsten je symbol mé víry. Jako křesťané musíme zůstat čisti od hříchu nečistoty. Když nosím prsten, je to dobrá cesta jak to dát najevo.“

LIDSKÁ PRÁVA MAJÍ I NENAROZENÍ

Vatikán varoval organizaci „Amnesty International“, že svým aktivním postojem k právu na potrat se diskvalifikuje jako zastávce lidských práv. Prohlásil to kardinál Renato Martino, vedoucí Papežské rady pro spravedlnost a mír: „Zastáváte se práv všech lidí? Nikoliv. Nechráníte práva nenarozených, kteří jsou zabíjeni. (...) Velice si vážím Amnesty, ale když to dělají, řežou si pod sebou svou vlastní větev.“

ZAPEČETĚNÍ KAPLE

Vedení Světové fotbalové federace FIFA dalo na olympijském stadionu v Berlíně zapečetit kapli, která tam byla před nedávnem zřízena a posvěcena. Jako důvod uvedlo, že jde jednak o bezpečnostní opatření, jednak o ohled na vyznavače jiných náboženství. Teprve po velkých protestech byla kaple zpřístupněna.

ta. Rostoucí aktivita, která strhává člověka do nezdravého pojetí svobody, vymazává z mysli lidí vědomí, že jsou stvořeni Bohem, a vyprazdňuje srdce i ducha. Člověk potřebuje postoj adorace před někým jiným, než je sám. Kardinál Bengsch řekl: „Člověk je velký podle toho, před čím se sklání.“ Vy, sestry a bratři, považujete modlitbu za své životní povolání.

Vaše modlitba je zesílena skutečností utrpení, které prožíváte jako úděl na Kristově kříži. Toto Pavlovo zvolání⁽²⁾ je výkřikem do všech utrpení tohoto světa, který svým bezduchým postojem chce znehodnotit posvátnost utrpení. Vy naopak ukazujete na svém vlastním těle sílu Kristova kříže, ze které se rodí obnova světa i lidského srdce. Jan Pavel II. svým utrpením a smrtí dal do pohybu celý svět. Čím slabší a méně srozumitelný byl jeho hlas, tím více lidí mu naslouchalo.

V evangeliu dnešní liturgie⁽³⁾ Ježíš ve Velekněžské modlitbě shrnuje tajemství svého poslání. Zasněňuje člověka do posel-

ství evangelia. V něm nepulzuje duch manažerství tohoto světa, ale duch služebnosti. Dotýká se zvláštní ekonomiky svého díla, v němž je místo i pro neúspěch. S tím dnešní svět, zmanipulovaný ekonomicko-globalizačními mýty, vůbec nepočítá. Proto zůstává trpící člověk se svým bolestným údělem nepochopený, osamocený a téměř vyloučený ze společnosti těch, kteří chtějí všeho dosáhnout jen úspěchem. Vy svým utrpením stojíte v čele všech pozeňnaných aktivit, které podporují skutečný pokrok světa, národů i jednotlivců. Jste v tom nezastupitelní, jako je pro spásu světa nezastupitelný Kristus se svým křížem.

Proto vám – členům RN – vyslovuji jménem svým a svých spolubratří biskupů a kněží, které svými modlitbami podpíráte jako Aron a Chur, srdečné poděkování. Pán Bůh Vám odplať. Amen.

⁽¹⁾ 1. čt.: Sk 1,12-14

⁽²⁾ 2. čt.: Řim 8,18-23

⁽³⁾ evangelium: Jan 17,1-11a

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

lámat si hlavu tím, jak bychom mohli změnit ty a ty poměry, ty a ty lidi, aby se nám lépe žilo. Jestliže není v našich silách, abychom to nepřijemně a nepohodlně odstranili nebo změnili a vytvořili si tak příjemnější podmínky, zbývá ještě jedna možnost, která by nikdy neměla být mimo náš dosah: uvážít, jak bychom nemohli nějak změnit k lepšímu sami sebe. Neznamená to pasivně se přizpůsobit. Znamená to spíše přijmout aktivně své osobní poslání.

Bylo by přece škoda, kdyby nám uprostřed prázdninových starostí o ubytování, cestování a o všechno to, co si chceme zajistit pro své unavené tělo, nezbylo také trochu času a pomýšlení na regeneraci něčeho velmi podstatného: na zamyšlení nad naším vztahem k okolí, na kontrolu a obnovu naší nejdůležitější vnitřní pohonné soustavy, kterou by měla být nade všechno láska ve své autentické podobě, jak o ní mluví Pánovo *nové přikázání: abyste jeden druhého milovali, jako jsem já miloval vás*. Ve skutečnosti je to něco víc než přikázání, je to připomínka základní a nezbytné životní podmínky, která pro člověka nemá o nic menší význam, než jaký má pro rybu voda. Kdekoliv něco skřípe a drhne, kdekoliv něco neladí v soukromém, rodinném, společenském, ba i v mezinárodním životě, je u kořene problému vždy kritický nedostatek lásky. Láska není pro člověka nějakou nadstavbou, ozdobou. Patří k jeho bytosti tak podstatně, že její nepřítomnost je něco jako duchovní zmrzačení, ať nám zní jakkoliv tvrdě. Srdce bez lásky je něco jako zohyděná tvář, která je zbavena svých podstatných prvků, rysů, dimenzí a poměrů, takže náš pohled na ni odpuzuje, svým vzhledem v nás budí odpor anebo přímo děs.

Bez lásky totiž neodpovídá vnitřní podoba člověka v tom nejpodstatnějším tomu obrazu a podobenství, ke kterému ho

Bůh stvořil. Co je Bůh? „Bůh je Láska.“ Tento výrok vypovídá o Bohu podstatně více než výrok „Bůh miluje“. Bůh je, existuje a žije právě a jen tím, že miluje. Láska není jedna z jeho možných činností, láska je sama podstata a obsah jeho bytí. Bůh je a žije svou láskou. Jeho nekonečná láska je také zdrojem, důvodem a mírou jeho nekonečné blaženosti. Bůh je nekonečně blažený svou láskou. Když nás tvořil, neměl jiný obraz, jiný model než sám sebe. Plnost bytí, plnost života je totéž jako plnost lásky.

Jestliže nás Bůh stvořil jako bytosti, které mají žít láskou, jak to, že není láska mezi lidmi samozřejmostí? Kam se ta láska poděla? Připravili jsme se o ni na samém počátku své existence. Měli jsme původně z generace na generaci dědit lásku, ale místo ní dědíme existenciální defekt, kterému říkáme dědičný hřích. My ovšem nedědíme hřích jakožto provinění, nýbrž jakožto porušený stav, jako malformaci, ztrátu původní krásy, původních schopností a původních sklonů. Toto dědičné poškození postihuje celou lidskou bytost, její schopnosti, poznání, její chtění, celé její zaměření. Síly a zdatnosti, které měly být nástrojem lásky, ztratily toto své podstatné vedení a staly se bezprizorními. Důsledky se projevíly již v druhé generaci u Kaina.

Co představuje tvor bez lásky, který odmítl základní Bohem danou orientaci, nám nejvýmluvněji ukazují padlí andělé. O vzpouře andělů mluvíme jako o projevu krajní pýchy, ale jejich zpupnost se postavila proti nekonečné Boží lásce: oni se vzepřeli proti Bohu, protože neuznali Boha za hodného své lásky, nepřijali to, co Bůh pro ně učinil, k čemu je stvořil a povolal, jako dar a důkaz jeho nekonečné lásky a nejvyššího dobra, jaké jim mohl prokázat. S Boží láskou odmítli všechno dobro. Všichni jejich duchovní potence a ka-

pacita, všechny jejich nesmírné schopnosti a zdatnosti vykojely, ztratily své určení, přestaly sloužit svému původnímu jedinému cíli. To, co dostali z lásky a pro lásku, ztratilo svůj nejlustnější základ a obsah: svrchovaná kráska se obrací ve svrchovanou ošklivost, svrchovaná blaženost v nehlubší a nezvratnou hrůzu, svrchovaná láska v nesmířitelnou nenávisť. Na svou neuhastitelnou touhu po štěstí, které se nemohou zbavit, mohou odpovědět jen jediným náhražkovým uspokojením – škodolibým potěšením, že přivedou jiné bytosti do stejného stavu, jakému propadli. Zlo se tedy představuje jako síla a kapacita Bohem stvořené svobodné a rozumné bytosti, která svobodně a nenapravitelně zavrhlala a vyloučila lásku.

To je také odpověď na otázku, jak mohl Bůh – Láska stvořit peklo: Vůbec je nestvořil. Peklo si tvoří zatracenci tím, že nechtějí Boha a jeho lásku. Tak jako oko nevidělo, ucho neslyšelo a na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil (sám v sobě) těm, kteří ho milují, tak také oko nevidělo, ucho neslyšelo a na lidskou mysl nevstoupilo, jak strašná a zoufale nešťastná je existence tvora **mimo Boha**. Neexistuje nějaká neutrální alternativa. Mimo nekonečnou Lásku je jen nekonečná nenávisť, mimo nekonečnou Krásku je jen nekonečná nejodpornější ošklivost, mimo nekonečnou Blaženost jen nekonečné a zoufalé neštěstí. Jsme Tvůrcem „nastavení a vyladění“ tak, že bez něho nám chybí to nejpodstatnější. Bůh si nás stvořil tak, že nás může uspokojit jen On sám svou nekonečnou láskou. Bytí bez Boha je zahnívající bytí, na nekonečno umocněná trýzeň z věčného neuspokojení naprosto všech potřeb a tužeb, pro které jsme byli stvořeni, spojená se sžírající nenávisť k Bohu, k sobě i k druhým.

Kdybychom mohli „fyzicky“ vidět, jak nevzhledná a zohyděná je tvář duše, která porušila svou podobnost s Bohem, lépe bychom pochopili a ocenili

Boží milosrdenství, které se k ní i přes její odporný vzhled dobrotivě sklání a zve ji k sobě. Nopak ve shodě a souladu své podoby s Bohem získává duše, která s ním splynula v lásce, již zde na zemi nepředstavitelnou krásu i nevyčerpatelný zdroj nevyšlovné síly a radosti, která z ní doslova přímo vyzařuje, dokonce i tehdy, když za lidsky nepochopitelných podmínek sama trpí, nebo když se obětuje a stravuje v neuhastitelné službě druhým. Možnost sloužit trpícím, malomocným, vyhoštěným, zmrzačeným, od kterých se jiní odvracejí s odporem, vítá jako velkou milost a vzácnou příležitost ztotožnit se s milosrdným Bohem, který se podobně sklání k nám lidem, i když jsme mu nepodobní a odporně páchneme sobectvím a pýchou.

Proto stojí za to zamýšlet se co nejčastěji nad stavem své lásky, podniknout něco pro její regeneraci, dopřát nejen tělu, ale i své duši a svému srdci ozdravný pobyt, pookrát co nejvíce na Boží riviéře, pod žhavým sluncem Jeho lásky, na břehu moře Jeho milosrdenství. Naše sobectví nám namlouvá, jak to s námi nemyslí dobře. Kdo jiný je může k tomu inspirovat, než Nepřítel Lásky? Jak to s námi může myslet ten, který nás celou svou bytostí nenávidí?

Milovat Boha předpokládá za všech okolností věřit Boží lásce. Přijímat místo a poslání, které nám vybral jako součást plánu své nekonečné lásky k lidem, i když si je možná zatím ani neumíme představit. Matku, která v dnešní době porodí osmnáct dětí a z toho devět pochová, bude mnoho lidí mít nejspíš za blázna, protože jim vůbec nepřijde na mysl, že právě takovou bláznivou matku jim pak posílá dobrý Bůh, aby se svými zbylými devíti, které zdědily její lásku, je obdarovala jeho světlem, radostí, a láskou. Všechno se pro nás i kolem nás od základu změní, když přestane žít pro sebe, abychom začali žít pro druhé.

-š-

Výzvy fatimského poselství (64)

Toto přikázání je příkazem, diktovaným láskou. Bůh nám přikazuje, abychom se klaněli pouze jemu, a tak se nechodili klanět falešným božstvům – božstvům, která nejsou ničím, nemají žádnou cenu a nemohou pro nás nic vykonat.

Nazýváme ho také příkazem lásky, neboť naše klanění má být plodem naší lásky k Bohu a naší vděčnosti, protože on nás miloval jako první: miloval nás věčnou láskou a vedený touto láskou nás stvořil, zahrnul tolika dobrou v řádu přirozeném i v řádu milosti a určil k věčnému životu, kde budeme mít účast na všech jeho darech.

Zachovávání tohoto přikázání nás přibližuje Bohu: díky němu získáváme milosrdenství, odpuštění a milost.

Písmo svaté nám vypráví, že když Mojžíš vystoupil na horu Sinaj, aby obdržel od Boha zákony, kterými se měl řídit jeho lid, zhotovil si tento lid, který mezitím zůstal pod horou, zlaté tele a začal se mu klanět. Když to Bůh viděl, stěžoval si Mojžíšovi a řekl: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ (...) Mojžíš sestupoval z hor, v rukou dvě desky svědeckví, desky psané po obou stranách, na jedné i na druhé straně. A ty desky byly dílo Boží, a to písmo bylo písmo Boží, vyryté na deskách. (...) Když se Mojžíš přiblížil k táboru a uviděl tele i tance, vzplanul hněvem, odhodil desky z rukou a pod tou horou je roztráskal. Potom vzal tele, které udělali, a spálil ho v ohni, rozemlel na prach, nasypl na vodu a dal pít synům Izraele (Ex 32,7-20).

Když nastal příští den, řekl Mojžíš lidu: „Dopustili jste se velikého hříchu. Nyní ale vystoupím k Hospodinu, snad ho usmírím za váš hřích.“ Mojžíš se vrá-

til k Hospodinu a řekl: „Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu. (...) Můžeš ještě smazat jejich hřích? Jestliže ne, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Toho, kdo hřešil proti mně, vymažu ze své knihy. Nyní však jdi a ved' ten lid, kam jsem ti řekl“ (Ex 32,30-34).

Mojžíš řekl Hospodinu: „Hleď, ty mi říkáš: Vyved' tento lid!, ale neoznámil jsi mi, koho se mnou pošleš. (...)“ Hospodin řekl: „Já sám půjdu a dám ti odpočinek.“ Mojžíš mu řekl: „Kdybys nešel ty sám, pak nás odtud nevyváděj! (...) Ukaž mi svou slávu!“ Hospodin odpověděl: „Předvedu před tebou celou svou dobrotu a vyslovím před tebou jméno Hospodin. Svou přízeň dávám tomu, komu chce, a smlouvám se nad tím, nad kým chce“ (Ex 33,12-16.18-19).

Hospodin sestoupil v oblaku, Mojžíš se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. (...) Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem nalezl u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdé šije, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví“ (Ex 34,5.8-9).

Tyto události nám ukazují, jak Mojžíš láskou, kterou měl k Bohu a k bližnímu, svou po-

BLAHOPŘÁNÍ K 70. NAROZENINÁM

Bývalému biskupu v Sant Pölten Kurtu Krennovi poslal papež Benedikt XVI. dopis tohoto znění:

Milý spolubratře!

Jak slyším, trpíš na těle i na duši. Leží mi velice na srdci, abych Ti dal najevo svou blízkost. Již dlouho se za Tebe den co den modlím a nyní tuto blízkost v modlitbě ještě posílím. Chci prosit Pána, aby Ti obnovil zdraví a aby Ti dal pocítit útěchu své blízkosti. Chci ho prosit, aby Ti dal zakusit, jak je Ti nablízku právě v utrpení těla a duše. Ostatně náš Pán nás nevykoupil slovy a činy, ale svým utrpením. V noci na Olivové hoře viděl všechno zlo tohoto světa, celou propast lidské viny a nouze. Když Tě Pán nyní bere s sebou na Olivovou horu, pak musíš vědět, že jsi právě tak hluboce obklopen jeho láskou a přijetím svého utrpení můžeš doplňovat, co ještě chybí k plnosti Kristových útrap (Kol 1,24). Prosím velice o to, aby Tě ve všem Tvém strádání provázela tato podivuhodná jistota, aby ses mohl i uprostřed bolesti těšit ze zvláštního druhu Pánovy blízkosti. Posílám Ti ze srdce své apoštolské pozhřebání.

Ve starém spojení

Tvůj papež Benedikt XVI., 18. 6. 2006

kornou modlitbou a adorací dosáhl odpuštění pro lid a smířil ho s Bohem, od něhož se vzdálil hříchem modloslužby.

Z Božího vyvolení jsme my pokračovateli tohoto Božího lidu, jak nám to ukazuje Ježíš Kristus ve svém podobenství o dobrém pastýři: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. (...) Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř“ (Jan 10,11.16). Nepochybuji, že tyto ovce, které božský Spasitel při-

šel hledat a přivést do svého ovčince, jsou všechny národy, které uslyšely jeho hlas a následovaly ho. Proto věřím, že můžeme považovat, že i nám platí to, co Mojžíš řekl Izraelitům: *Hle, Hospodinu, tvému Bohu, patří nebe a nebesa nebes, země i vše, co je na ní. Přece však Hospodin přilnul jen k tvým předkům z lásky k nim a po nich vyvolil jejich potomstvo, totiž vás, ze všech národů, jak je tomu dnes. Obřezte si předkožku svého srdce a už nezatvrzujte svou šiji. Vždyť Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký, silný a hrozný, který nikomu nestrání a nebere úplatky. (...) Hospodina, svého Boha, se boj, jemu služ, jeho se přidržuj (Dt 10,14-17.20).*

Jak nám zde říká Mojžíš, přidržme se pouze Boha, pouze jemu se klaníme, pouze jemu a pro něho služme a pouze jeho a pro něho milujme, protože naše klanění je plodem lásky, která věří, doufá, důvěřuje a miluje a dává se s úplnou odevzdaností a sebedarováním milované Bytosti, jíž je Bůh.

„Pane, v tebe věřím, tobě se klaním, v tebe doufám a tebe miluji!“

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 2

Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si cestou nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijdete někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

MISIE SVATÉHO FRANTIŠKA XAVERA - pokračování ze str. 11

3. Sponzorovat dětský program v leprostanici Svaté Rodiny ve Fathima Nagar. Žijí zde děti malomocných rodičů, sirotci po AIDS a tsunami. V nepředstavitelně těžkých podmínkách se řeholní sestry musí starat o jejich bydlení, stravování, ošacení, o náklady spojené se školní docházkou včetně uniforem. Naším záměrem je vybudovat vesničku SOS a zorganizovat pro tyto děti pomoc obdobnou adopci na dálku s určitými specifickými rysy. Jde o velmi rozdílný charakter adopce oproti adopci Charity.

4. Sponzorovat dvě církevní školy vedené řeholními sestrami. Jedná se o základní školy pro handicapované děti s postižením zraku a sluchu. Nacházejí se v oblasti jihoidického města Tiruchchirappalli. Být zde zdravotně postižený znamená mít velice tvrdý úděl.

Finanční podporu tomuto misijnímu dílu můžete zaslat na náš účet s názvem Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova číslo 193872605/0300, který je veden u Poštovní spořitelny.

Je určen pouze pro Misie svatého Františka Xavera. Jaka variabilní symbol uvádějte rodné číslo nebo IČ.

Kontaktní adresa: Misie svatého Františka Xavera, Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Ječná 2, 120 00 Praha 2; e-mail: misiefx@seznam.cz; tel.: P. František Kuběna SJ - 605 241 889; F. Václav Dlapka SJ - 603 193 373.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory a Českomoravská Fatima Kocliřov Vás srdečně zvou na **Pouť seniorů 23. 7. 2006 v Kocliřově**. Program: 10.00 - modlitba růžence • 10.30 - mše sv. - hlavní celebrant Mons. Josef Kajnek, světitel biskup; kazatel Mons. Josef Suchár, biskupský vikář pro diakonii • 12.00 - modlitba Anděl Páně • 12.05 - občerstvení a možnost společného sdílení • 14.00 - katecheze generálního vikáře Mons. Josefa Sochy na téma „Poselství Starého zákona pro člověka dnes“ • 14.30 - katecheze biskupa Mons. Josefa Kajneka na téma „Nový zákon a naděje“ • 15.00 - adorace se zpěvem - vede společnost Fatimského apoštolátu • 16.00 - rozloučení a závěrečné požehnání • od 9.00 do 10.00 a od 13.00 do 14.00 hod. - možnost ke sv. smíření.

Zajištěna autobusová doprava na trase: Hradec Králové (hl. vlakové nádraží, bývalý Dřevotvar v 7.00), Pardubice (Zborovské nám., zastávka MHD v 7.30), Holice (náměstí v 8.00), Vysoké Mýto (autobusové nádr. v 8.30), Litomyšl (autobusové nádr. v 8.50) - časy odjezdů jsou orientační. Cena dopravy: 160 Kč. Prosíme skupiny od 5 a více osob a zájemce o autobusovou dopravu, aby se hlásili na některém z níže uvedených kontaktů.

Kontakt: Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 nebo 723 262 381 (pouze doprava), e-mail: dcs@diecezehk.cz.

MONTICHIARI - Rosa Mystica. Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. Odjezd: v pátek 1. 9. v 16 hod. z Prahy. Příjezd: v neděli 3. 9. v 7 hod. ráno. Cena: 1600 Kč. Pojištění: zajistí si každý sám. Doprava: jedeme přes dvě noci v novém autobusu s lehátkovou úpravou. Sobotní program: mše sv. v Dómě, domek a hrob Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Odjezd do Prahy mezi 18. a 19. hod. Přihlášky: tel./fax: 241 731 616, Ing. Kmochová.

Vážení čtenáři, opravte si prosíme chybu otisknou ve Světle č. 26/2006. Na straně 10 ve čtvrtém sloupci má správně být v první větě třetího odstavce Ve statutech Jana VII., nikoliv tedy Jana XXII. Za chybu ve jméne biskupa se všem čtenářům omlouváme. Redakce Světa.

Liturgická čtení

Neděle 16. 7. - 15. neděle v mezidobí
(v ostravsko-opavské katedrále: slavnost
Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Am 7,12-15
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: 8a (Pane, ukáž nám své
milosrdenství!)

2. čt.: Ef 1,3-14

Ev.: Mk 6,7-13

Slovo na den: *Jen hůl a opánky na nohy.*

**Pondělí 17. 7. - nez. pam. bl. Česlava
a sv. Hyacinta**

1. čt.: Iz 1,10-17

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (Kdo žije správně, tomu ukázu
Boží spásu.)

Ev.: Mt 10,34-11,1

Slovo na den: *Nemyslete si, že jsem přišel
zavést na zemi pokoj.*

Úterý 18. 7. - ferie

1. čt.: Iz 7,1-9

Ž 48(47),2-3a.3b-4.5-6.7-8

Odp.: srov. 9d (Bůh dává věčné trvání
svému městu.)

Ev.: Mt 11,20-24

Slovo na den: *V žni a v popelu.*

Středa 19. 7. - ferie

1. čt.: Iz 10,5-7.13-16

Ž 94(93),5-6.7-8.9-10.14-15

Odp.: 14a (Hospodin nezavrhně svůj
národ.)

Ev.: Mt 11,25-27

Slovo na den: *Odhalil maličkým.*

Čtvrtek 20. 7. - naz. pam. sv. Apolináře

1. čt.: Iz 26,7-9.12.16-19

Ž 102(101),13-14ab+15.16-18.19-21

Odp.: 20b (Hospodin popatřil z nebe na
zem.)

Ev.: Mt 11,28-30

Slovo na den: *Vezměte na sebe moje jho.*

**Pátek 21. 7. - nez. pam. sv. Vavřince
z Brindisi**

1. čt.: Iz 38,1-6.21-22.7-8

Iz 38,10.11.12abcd.16

Odp.: srov. 17b (Ty, Hospodine, jsi
zachránil mou duši, aby nezahynula.)

Ev.: Mt 12,1-8

Slovo na den: *Co znamená: milosrdenství
chci?*

**Sobota 22. 7. - památka sv. Marie
Magdalény**

1. čt.: Pis 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17

Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9

Odp.: 2b (Má duše po tobě žízni, Pane,
můj Bože!)

Ev.: Jan 20,1.11-18

Slovo na den: *Viděla.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 7.	17. 7.	18. 7.	19. 7.	20. 7.	21. 7.	22. 7.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1768
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1433
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1434
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1434
Antifona k Zach. kantiku	704	1432	1065	1080	1095	1111	1435
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1771
Záv. modlitba	704	1432	1065	1080	1096	1433	1435
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1432	1074	1090	1105	705
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	704	704	1432	1075	1090	1106	706
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

KALENDÁŘE NA ROK 2007

KARMELETÁNSKÝ KALENDÁŘ 2007

Vybral a uspořádal Aleš Palán

Pestré čtení na celý rok řazené podle měsíců. Nejde pouze o výběr převzatých článků a ukázek z dříve vydaných knih, ale zejména o autorské materiály, které vychází v Karmelitánském kalendáři vůbec poprvé a byly napsány speciálně pro tento účel.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 160 stran, 65 Kč

MALÁ POSELSTVÍ S VOJTĚCHEM KODETEM

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Barevné fotografie L. Seichert, V. Kodeta, M. Oravecze a P. Krejčího s krátkými inspirativní texty Vojtěcha Kodeta.

Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

SKVOSTY ČESKÉ REPUBLIKY

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem jako průvodce po významných místech České republiky, vztahujících se ke křesťanství. Barevné fotografie V. Hyhlika a A. Holuba, texty k fotografiím Marie Vyšehliřová.

Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

S TEXTY P. MILANA BADALA

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. U každého dne je uveden odkaz na text evangelia, upozornění na liturgickou slavnost, dále je uveden týden žaláře a poznámka o změně liturgického období. Barevné fotografie J. Zahradníčka, M. Laudátové, Z. Crhy a J. Gračky.

Cesta, 54 Kč

ZÁLOŽKOVÉ MĚSÍČNÍ KALENDÁŘE s barevnými fotografiemi a inspirativními citáty významných osobností – *Doron, 50 Kč.*

Malé moudrosti

Malá povzbuzení

Dar přátelství

Radost každý den

Slova o lásce

Okamžiky štěstí

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.